



Ayşe Pınar Köprücü 1982'de doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim Bölümü mezunu. Konferans tercümanlığı yapıyor. *Pisi'ce Düşler* adlı ilk kitabı 1999'da Arma Yayınları, Serkan Aka ile birlikte yazdıkları *Ay Tutulması* 2012'de İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Resimli çocuk kitaplarını, çillerini ve kedileri seviyor.

Pelin Turgut 1986'da Söke'de doğdu, Bodrum'da büyüdü. Yeditepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım Bölümü'nde lisans eğitimini tamamladı. 2018'den bu yana çocuk kitapları resimliyor. Çocuk kitapları okumayı çok seviyor. Büyüyünce çocuk kitabı olmak istiyor. Bu hayalini gerçekleştirebilmek için Bodrum'daki atölyesinde çalışmalarına devam ediyor.

İletişim Yayınları 2932 • Çocuk Kitapları Dizisi 145
ISBN-13: 978-975-05-2959-7
© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2020, İstanbul

EDİTÖR Bahar Siber
KAPAK VE UYGULAMA Suat Aysu
DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Bir Sonbahar Öyküsü

Yazan Ayşe Pınar Köprücü

Resimleyen Pelin Turgut



Atlayamıyordu.
Belki de çok beklediği için.
Uzun süredir dalında, yüreği ağzında bekliyordu.
Çok düşünmüştü.
Bu kadar düşünmeseydi atlamıştı çoktan.
Ötekiler gibi.



Sonbaharın ilk günlerinde,
sincaplar meşe palamutlarını şevkle
gömmeye başladıklarında,
o da dalından atlayabilseydi keşke.

Ya da güneşin yakıcı ışığının söndüğünü,
içleri titreyerek hissettiklerinde.


Hadi olmadı, bir sabah yüzü ıslanarak uyandığında,
güz mevsiminin geldiğini anlamalı ve atlamalıydı.




Anlamıştı anlamasına da, kabullenememişti.
Ağaçlarına güzü konduramamıştı.
Komşu ağaçlara güz gelirken
kendilerine yakıştıramamıştı sararıp buruşmayı.
Hep yeşil, diri, sulu kalmak istemişti.

Yaprak arkadaşlarıyla iyi günleri de olmuştu,
kötü günleri de. Güçlü rüzgârlarda düşenler olmuştu,
bir tırtılın dadanıp kemirdiği arkadaşları da.
Yine de, şimdiki durum başkaydı.
Güz hepsinin başına geliyordu, yaprak ayırmıyordu.
Üstelik baharda nasıl yeşerdilerse,
şimdi de düşmeleri gerekiyordu.
Filizlendiği günden beri içinde bir yerlerde,
en ince, en körpe damarlarında düşeceğini biliyordu.
Biliyordu bilmesine de, atlamak öyle kolay değildi.





Gözü pek olmamıştı hiçbir zaman.
Yeniyetmeliğinden beri ağacıyla olmayı
çok severdi. Güçlü bir rüzgâr estiğinde arkadaşları
“Vuuuuuuuuuuuuuu!” diye dallarında neşe ve heyecanla sallanırken
o, yuvası bildiği dalına sımsıkı tutunur, hafif bir esintide
azıcık titremek ona yeter de artardı bile.



Şimdi korkusuyla baş başaydı işte.
Üstelik herkes aşağıdayken kendisi yukarıda
kaldığından, başka bir şeyle de ilgilenemiyordu.
Bütün derdi günü, ya atlamak ya da atlamayı beklemektir.
Ağacın gövdesinde yürüyen karıncalarla
soğuyan havalardan söz açacak olsa,
yerdeki yaprak arkadaşları
“Gelmiyor musun?” diye kızırırlerdi hemen ona.
Güneşe seslenecek olsa, çatık kaşlar bulurdu karşısında.